

De tuin van het lijden

Klimplanten die tegen een gezonde, stevige boom aan groeien hebben maar weinig te vrezen van de grootste stormen. Als de wind precies op de stam gericht is en de plant zich aan de andere kant van de boom bevindt is de plant veilig beschut door de boom zelf. Mocht de wind uit een andere hoek waaien dan drukt de storm de plant juist dicht tegen de stam aan. Zo is het ook met ons geloofsleven. Als wij ons dicht tegen God aandrukken en Hem gebruiken als basis voor onze groei, zijn we te allen tijde veilig beschut.

Het grote mysterie bij het leven op geloof is telkens weer dat moment waarop onze levensweg naar beneden lijkt af te buigen en we een soms duistere vallei binnen gaan. Alles ging ons voor de wind, de zon scheen en het uitzicht was schitterend. En dan opeens zijn de vergezichten verdwenen en voelen we ons omringd door zware rotsblokken op een gevaarlijke weg die steeds dieper het dal in voert. Soms gaan we de vallei ook zo weer uit, maar er zijn momenten dat wij de tuin van het lijden binnen gaan.

En dat is niet de tuin waar we op zaten te wachten. Toch is het een feit dat de mooiste en kostbaarste bloemen juist in die tuin groeien. Maar op het moment dat we daar binnen gaan hebben we daar nog geen boodschap aan. Als wij ons daar durven neer te vlijen aan de borst van Jezus en we durven te luisteren naar Zijn stem laat Hij ons de diepste wonderen zien en opent Hij voor ons de schatkamers van God.

Daar is geloof voor nodig en dat is precies wat God ons wil geven. Rust in het midden van de storm. Hoop ondanks het feit dat er geen uitweg in zicht is. Want God is wel aanwezig. En omdat God er is kunnen we vertrouwen, ook al begrijpen we de weg niet altijd die God met ons loopt.

Geloof vertrouwt ondanks de tegenslag. En geloof is een geschenk van God. Het is niet iets dat wij kunnen leren uit een schoolboekje of dat een ander ons kan aanpraten. Geloof wordt gevormd door Jezus zelf, die in de Bijbel zegt dat Hij de schepper en de voleinder is van ons geloof.

En dat geloof groeit in de stilte in de nabijheid van God. Want dan spreekt God tot ons persoonlijk. Niet tot de groep, maar individueel.

Vaak gebeurt dat in die tuin...die tuin van het lijden. Want in die tuin kunnen we ons niet langer verschuilen achter anderen of geestelijke foefjes gebruiken. In die tuin is alles echt en zien we precies hoe we er voor staan. Ontmoedigend? Nee, want we staan er met Jezus, die ons door en door kent en ons liefheeft en ons stap voor stap opbouwt.

En vergeet nooit dat dit aardse leven voor een heel groot deel een voorbereiding is op het volgende leven. Ons geld kunnen we niet meenemen naar het volgende leven, maar ons geloof en onze liefde voor Jezus wel en dat is zeker de moeite waard.